

เทศน์เช้า วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเกิดมาเป็นมนุษย์นะ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้าเกิดมาพบพระพุทธศาสนา คุณตี
วัยรุ่น ผู้ที่ยังวุฒิภาวะอ่อนค้อยเขาจะบอกพ่อแม่ “พ่อแม่ไปวัดทำไม พ่อแม่อยู่บ้านก็มีความสุขได้
ไปวัดไปวาไปกราบทองเหลือง ไปกราบอิฐ กราบหิน กราบทราย กราบปูน เพราะพระพุทธรูปก็
สร้างมาจากธาตุ ๕” นี่เวลาเด็กมันคิดมันคิดอย่างนั้นนะ เวลาเด็กมันคิดนะ ถ้าทำความดีเราก็ทำ
ของเราได้ไง ถ้าวุฒิภาวะของเด็กมันคิดได้แค่นั้น

แต่เวลาเราไปวัดไปวา หลวงปู่ฝั้นท่านบอกเลย ไปวัดไปวัดใจเรา มันหุงคหังคใหม่ มัน
พอใจใหม่ ถ้าความพอใจนั้น คุณตี เชื่อมันจะฟังเพราะตามคนนั้นละ เวลาแผ่นดินไหวเขาว่าเขื่อน
มันจะพังใหม่ เขื่อนมันจะพังใหม่ ถ้าพังน้ำจะท่วม มันจะทำลายบ้านเรือนคน

นี่ก็เหมือนกัน เรามาวัดมาวา คุณเจตนาของเรา คุณความรู้สึกนึกคิดเล็กน้อยๆ เราหามา
เล็กน้อย แต่มันเคยใจ เวลาหลวงตาท่านสอนพระนะ อย่าให้มีหนึ่งนะ ถ้ามีหนึ่งมันจะมีสอง
เวลามันจะไป ดึงมันไว้ มันจะไปบอกกูไม่ไป มันจะทำบอกกูไม่ทำ นี่หลวงตาท่านสอนใจ บอก
อย่าให้มีหนึ่ง ถ้ามีหนึ่งมันจะมีสอง มีสาม มีสี่เลย พอเคยทำแล้วมันจะทำซ้ำทำซาก ให้ฝืนไว้ๆ
ถ้าเราฝืนไว้ ถ้าเราฝืนไว้แล้วเราบอกว่าสิ่งที่ฝืนไว้มาจากไหนละ

เราเกิดเป็นมนุษย์นะ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงที่สุดแห่ง
ทุกข์ เวลาเวียนว่ายตายเกิด คนจะมีความสุขความอุดมสมบูรณ์ขนาดไหนมันก็มีสุขคิดใน
ใจมาทั้งนั้นแหละ ในสโมสรรสนิบัติทุกดวงใจว่าแห้ว ทุกดวงใจที่เวียนว่ายตายเกิดมี
กิเลสมีตัณหาความทะยานอยากอยู่ในหัวใจแน่นอนล้านเปอร์เซ็นต์ แล้วล้านเปอร์เซ็นต์แล้วสิ่ง
นั้นมันคืออะไรละ

แ่งบวก-แ่งลบ สิ่งที่มีมันไม่มีชั่วบวก-ชั่วลบมันก็เกิดเป็นไฟขึ้นมาไม่ได้ สิ่งที่มีมันมีบวก-มี
ลบขึ้นมา มันมีกรรมดีกรรมชั่วมันถึงมีแรงขับเคลื่อน พอมีแรงขับเคลื่อนขึ้นมามันก็มาเกิดในวิภวภู
มาเกิดในวิภวภู เกิดในวิภวภูก็เวียนว่ายตายเกิดอยู่อย่างนี้ ของนี้มันของเก่าแก่ทั้งนั้นแหละ เกิด

ซ้ำเกิดซากขึ้นมา ของอย่างนี้เราไม่เคยใช้หรือ ของอย่างนี้เราไม่เคยพบเคยเห็นหรือ มันก็เคยพบเคยเห็นมาทุกภพทุกชาตินั่นแหละ แต่มันเป็นความยอมจำนน เราต้องเวียนว่ายตายเกิด เพราะเราหลีกเลี่ยงไม่ได้ไง

แต่เวลามาฟังธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์ๆ จะได้เป็นกษัตริย์อยู่แล้ว ถ้าได้เป็นกษัตริย์ ในโลกนี้กษัตริย์ก็สูงที่สุดแล้ว ถ้าสูงที่สุดแล้ว สูงที่สุดแล้วมันก็เป็นเหยื่อ เหยื่อล่อให้เราอยู่ในวัฏฏะนี้ไง จะได้เป็นจักรพรรดิ จะได้ปกครองโลกทั้งหมดเลย แต่มันก็ต้องตาย คนปกครองโลกขนาดไหนนะ คุณติ เวลาจะส่งต่อไป คุณติ คนทุกคนมีธุรกิจ เวลาส่งต่อไปรุ่นที่ ๒ รุ่นที่ ๓ เราคิดอย่างไรละ รุ่นที่ ๒ รุ่นที่ ๓ มันจะดูแลได้ไหม รุ่นที่ ๒ รุ่นที่ ๓ มันจะฉลาดพอเพียงไหม รุ่นที่ ๒ รุ่นที่ ๓ มันจะรักษาได้ไหม มันเป็นความทุกข์ไหม? เป็นความทุกข์ทั้งนั้นแหละ ถ้าเป็นความทุกข์ ความทุกข์เป็นเพราะพอใจไง เพราะชาติตระกูลเรามั่นคงไง ชาติตระกูลมันคงมันก็มีมันคงสาธุ! ใครทำบุญกุศลมาสิ่งใดมันก็ได้ประโยชน์สิ่งนั้น

แต่ถ้าเขาไม่ได้ทำของเขาма เขาไม่ได้ทำของเขามา สิ่งใดเขาจะรักษาเอาไว้ได้ไหม เป็นความทุกข์ไหม? เป็นความทุกข์ทั้งนั้นแหละ ถ้าเป็นความทุกข์ทั้งนั้น สิ่งที่เป็นทุกข์เป็นสังจะมันเป็นสังจะ เป็นอริยสังจะเลย แล้วถ้าเรามีสติปัญญา ฟังธรรมๆ ที่นี้ ไม่ใช่จะไปวัดไปวาภิไปกราบอิฐ หิน ทราบ ปูนั่นนะ พระพุทธรูปก็สร้างจากอิฐ หิน ทราบ ปูนี่

แต่เวลาหลวงตาท่านถามว่ากราบถึงพระไหม กราบถึงพระไหม

กราบถึงพระ กราบถึงพระ กราบถึงปัญญาคุณ พุทธคุณ เมตตาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

คุณติ เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่า การ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมเป็นสงฆ์องค์แรกของโลกเลย ท่านอยู่ป่าอยู่เขามาตลอด เอาหลานมาบวชของค์หนึ่ง พระปฐมณันตานีบุตรเป็นธรรมกถึก เป็นเอตทัคคะในทางแจกแจงธรรมะ เป็นหลานของพระอัญญาโกณฑัญญะ เอาหลานมาบวชของค์เดียว แล้วอยู่ในป่ามาตลอดเลย

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วอยู่ในป่าละ ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนะ เสดวยวิมุตติสุขอยู่แต่ในป่า ไม่เผยแผ่ธรรม ไม่รื้อสัตว์ชนสัตว์ละ นี่ไง พุคถึงเวลามารื้อสัตว์ชนสัตว์ ถึงนั้นรื้อสัตว์ชนสัตว์ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ารื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อสัตว์ชนสัตว์ที่ไหน

เรารื้อสัตว์ชนสัตว์ก็ขึ้นคัทเอาท้เลย “วันนี้จะเข้าสมาบัติ ใครอยากได้บุญ มาเยอะๆ” จะรื้อสัตว์ชนสัตว์อย่างนั้นหรือ

รื้อสัตว์ชนสัตว์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล็งญาณ เล็งญาณเข้าไปในหัวใจของสัตว์โลก ใครที่มันมีทุกข์มียากในใจนั้นนะ แล้วถ้ามีอำนาจวาสนา แล้วอายุเขาสั้น ไปเอาคนนั้นก่อน เล็งญาณเขารื้อสัตว์ชนสัตว์ เขารื้อสัตว์ชนสัตว์ไปปลดทุกข์ในใจอันนั้น ปลดทุกข์ในหัวใจ หัวใจที่มันทุกข์มันยาก ที่มันเวียนว่ายตายเกิด ที่มันมีคบอดอยู่นั้นนะ เวลามันตื่นเรียง มันหลงไหลอยู่ในโลกนั้นนะ ไปสะกิดให้มันรู้สึกตัวไง ถ้ามันรู้สึกตัวขึ้นมามันได้คิด ถ้ามันได้คิดแล้วมันได้หาทางออกของมันไง นี่เขารื้อสัตว์ชนสัตว์กันอย่างนั้น เขาไม่ได้รื้อสัตว์ชนสัตว์ขึ้นคัทเอาท้ตัวใหญ่ๆ “จะเข้าสมาบัติ จะเข้านิโรธ”

ไอ้ฉันมันหาสตางค์ ในเมื่อธรรมะมันมีคุณค่าน้อยกว่าเงินทองซะใหม่ ธรรมะมันมีคุณค่าน้อยกว่าเงินทอง แล้วธรรมมันเหนือโลกได้อย่างไร

เวลาครูบาอาจารย์ท่านมีคุณธรรมในหัวใจ ท่านบอกว่า นั่นนะไอ้หลังลาย กระดาษมันเปื้อนหมึก นี่ท่านมองกันอย่างนั้น ท่านมองว่าสิ่งนั้นในเมื่อถ้าอยู่กับโลกอยู่กับสมมุติ มันก็เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยแลกเปลี่ยน ในเมื่อมันต้องมีปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ ก็คือปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ มันพึงได้ไหม กินเข้าไปแล้วมันก็หมด แต่ความสุขความทุกข์ในใจมันอยู่อย่างไร ถ้าความสุขความทุกข์ในใจอยู่อย่างไร เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วเรามีความขวนขวายของเราไป

เวลาต้นไม้เนาะ คูลิ เวลาเขาปลูกป่ากัน ต้นไม้ ถ้าต้นไม้เนื้อแข็ง ต้นไม้ที่สวยงาม ใครๆ ก็อยากได้ต้นไม้นั้น แล้วในป่ามันมีแต่หญ้า มีแต่สิ่งรกชัฏ สิ่งที่ไม่มีความต้องการ นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เราไปวัดไปวา เราไปวัดไปวาเพื่ออะไร? เราไปวัดไปวาเพื่อวัดใจของเราไป ถ้าวัดใจของเรา เราดูแลหัวใจของเราไป

สิ่งที่มีค่าที่สุดคือความรู้สึกนะ แก้วแหวนเงินทองก็กองอยู่นั่นนะ มันมีความรู้สึกใหม่ ใ้อเราต่างหากสุขทุกข์ ใ้อเราต่างหากละ ใ้อเราต่างหาก “อู๊ย! ของกูๆ” แล้วมันรู้อะไรกับเรา ไหม? มันไม่รู้อะไรกับเราเลย เราทั้งนั้น มีสุขมีทุกข์มันอยู่ที่ใจเรา สิ่งที่มีคุณค่าที่สุดคือหัวใจเรา เพราะเราเกิดมามีชีวิตนะ

สิทธิในธนาคาร สิทธิในทรัพย์สินเป็นของเราละ ตายไปเดี๋ยวนี้มันของใคร ตายไปเดี๋ยวนี้มันของใคร เพราะมันมีสิทธิอยู่ มันมีชีวิตอยู่มันถึงเป็นของเรา แล้วของเรา แต่เวลาตายไปแล้ว สิ่งที่ตายไปกับหัวใจนี้คือเอ็งได้ทำดีทำชั่วมาขนาดไหนละ บาปกับบุญไปกับเอ็ง นี่ไง เรามา วัดมาวา เราไปทำบุญๆ ใ้อที่เขาบอกว่ามัน โง่ๆ มันไม่รู้จักแสวงหาความสุข

ใ้อที่แสวงหาความสุขมา มัน ได้อะไรมา มันตายไปแล้วมันจะไปเฝ้าที่นั่น มันอยากจะไปเที่ยวต่อ แล้วมันได้ไปเฝ้าที่นั่น ไหม แต่ถ้าเรามีบุญกุศลมันมีค่ากว่าไง เห็นไหม

เวลาหลวงปู่มันท่านธุดงค์ขึ้นไปเชียงใหม่ มันมีชีกับสามเณรน้อย สองคนพี่น้อง พี่สาวกับน้องชาย พี่สาวบวชชี่ น้องชายบวชเณร แล้วมีใจมันคงตรงกัน ได้สร้างเจดีย์ สร้างเจดีย์ถวาย มันเป็นวัฒนธรรมทางพม่าที่เจดีย์เยอะๆ มันวัฒนธรรมที่ไหนเขาก็ทำตามวัฒนธรรมของเขา เขาสร้างเจดีย์ของเขา เขามีความสุขของเขา เขารื่นเริงของเขา เพราะบวชทั้งพี่ทั้งน้อง พี่สาวเป็นชี่น้องชายเป็นเณร แต่สร้างๆ อยู่มันเกิดโรคระบาดตายทั้งคู่ ได้เสียชีวิตไปก่อนไง หลวงปู่มันท่านไปภาวนาอยู่ที่นั่น เวลาจิตท่านลงไปท่านเห็นแม่ชี่กับเณรน้อยมาเดินวนอยู่นั่นนะ

สุดท้ายแล้วหลวงปู่มันก็ถามว่าทำไมเป็นอย่างนี้ละ

จะมาสร้างบุญกุศล ทำคุณงามความดี แต่ทำยังไม่เสร็จ พอทำไม่เสร็จ เสียชีวิตไปก่อน พอเสียชีวิตไปก่อนก็ยังห่วงอาลัยอาวรณ์อยู่

หลวงปู่มันท่านก็เทศนาว่าการ ความดีก็คือความดี เราทำความดีแล้วมันก็เป็นความดีของเรา เห็นไหม บุญกับบาปติดไปกับใจเรา บุญกับบาปติดไปกับใจเรา เราทำแล้วก็เป็นความดีของเราทั้งนั้นแหละ ความดีทำแล้วมันก็เป็นความดีใจ ใ้อที่ไม่เสร็จมันมีกรรมมาตัดรอน พอมีกรรมมาตัดรอน บุญเราได้เท่านี้ สิ่งทีบุญของเรา เราก็ควรเสวยบุญของเราอันนั้น ไม่ควรจะมาสิ่งที่ใ้อกรรมที่มันบังตามาตัดรอนว่าอยากให้เราให้เสร็จ อยากให้สมความปรารถนา สิ่งนี้มันทำให้เราต้องมาเสวยเป็นภพชาติอยู่ที่นี้ สัมภเวสีอยู่ที่นี้

พอได้คิด พอได้คิดไปคิดของท่านนะ พอสามเณรน้อยกับแม่ชีได้คิด เวลาเขาตัดความ ผูกพันอันนั้น จิตของเขาย้อนกลับมาบุญกุศลที่เขาได้ก่อร่างสร้างเจดีย์นั้นมา แต่ยังไม่เสร็จ สมบูรณ์ พอบุญกุศลส่ง เกิดเป็นเทวดาเลย นี่พูดถึงครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติท่านเห็น ของท่านตามความเป็นจริงนะ มันก็ไปขัดแย้งกัน มันจะไปขัดแย้งกับในตำรา ในตำราบอกว่า อุทิศส่วนกุศลได้แต่ปรทัตตูปชีวีเปรต เปรตนั้นจะได้รับ ไอ้พวกนี้รับไม่ได้ คนนี้รับไม่ได้

กรณีนั้น กรณีในพระไตรปิฎก ในธรรมะพุทธพจน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยหลักๆ มันมีเอกซิเด็นต์ มันมีผลปลีกย่อยที่คนจะทำ มันมีทั้งนั้นแหละ แต่ให้คนรู้จริงนะ อย่าให้แบบว่าขึ้นป้ายเลยนะ “จะเข้าฌานสมาบัตินะ จะได้บุญเยอะๆ เอาเงินมาเยอะๆ นะ” นี่ก็ เหมือนกัน เดี่ยวคนนั้นเห็นไอ้บุญ คนนี้เห็นไอ้นี้ เดี่ยวคนนี้จะมาทัก คนนั้นจะมาทัก มันจะเอา สดต่างคนนะ

ถ้าหลวงปู่มันท่านรู้ของท่าน ท่านเก็บไว้ในใจของท่าน มันควรบอกหรือไม่ควรบอก บางทีมันบอกเพราะกาลเวลามันแตกต่างกันระหว่างผลของวิญญูะ กาลเวลามันแตกต่างกัน เสวย ภพชาติมันแตกต่างกัน บางที่ท่านเห็นของท่าน แล้วครอบครัวยุติตระกูลนี้ลูกหลานก็ตายไปหมดแล้ว ญาติของเขามายกบอกว่าให้บอกลูกหลานหน่อยว่าให้อุทิศส่วนกุศลให้บ้าง เพราะมัน ทุกข์ยากเหลือเกิน

หลวงปู่มันก็ไปสืบก่อนว่าตระกูลนี้ยังมีอยู่ไหม ลูกหลานยังอยู่ไหม บางทีลูกหลานตาย ไปแล้ว หรือเขาย้ายบ้านไปแล้ว เขาย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว มันมีเอกซิเด็นต์เยอะแยะไปหมด แต่ อย่างนี้มันให้เป็นผู้รู้จริง ไอ้ที่มันเป็นผลของวิญญูะนะ ไม่เกี่ยวกับอริยสังขเลย

ถ้าเกี่ยวกับอริยสังขนะ เราพยายามทำความเข้าใจเราเข้ามา ถ้าใจของเราสงบเข้ามา แล้ว ถ้าเรามีอำนาจวาสนา บุญเพนิวาसानุสติญาณ เราจะรู้เลยว่าจิตนี้มันมาจากไหน จิตของ เรามันเวียนว่ายตายเกิดมาอย่างไร ถ้ามันมีบุญเพนิวาसानุสติญาณ แล้วถ้ายังไม่ถึงสิ้นสุด จุตุปปาตญาณ จิตมันจะไปเกิดอย่างไรมันรู้ของมัน แล้วถ้าอาสวัคขญาณทำลายอวิชชาในใจ ของเรา นี่วิชา ๓ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามันทำลายที่นี้ มันจบสิ้นแล้วมันจบ สิ้นได้ที่นี้ ไอ้ผลของวิญญูะมันมีอยู่ไม่มีที่สิ้นที่สุด

บุญเพนิวาसानุสติญาณ จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดไม่มีต้นไม่มีปลาย มันมาไปถึงย้อนไปได้ ไม่มีที่สิ้นสุดเลย แล้วมันจะมีมากมายขนาดไหนที่เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติแล้วมันมีการ

กระทบกระทั่งกันมา ถ้ามีครูมีอาจารย์ที่ดี สิ่งที่เราได้เห็นนี่ผลของวิญญูะ คือมันมีของมันอยู่อย่างนี้ มันมีของมันอยู่ เราอยู่กับมันโดยแบกหาม อยู่ภพชาตินี้ก็อยากจะรู้ภพชาติอื่นทั่วไปหมดเลย แต่ภพชาตินี้ภพมายังไม่ทำ ยังไม่รักษาใจของตัวเอง ใจของตัวเองมีค่ามันยังไม่รู้จักรักษาเลย มันจะไปคู่อื่น มันจะส่งไปหมดเลย นี่ผลของวิญญูะ ถ้ามีครูบาอาจารย์ท่านจะดึงกลับมา

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เรากราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราระลึกถึง พุทธคุณ เมตตาคคุณ ปัญญาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วเราก็พยายามทำของเราให้ได้สัมผัสที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้สัมผัส ถ้าจิตเราสงบขึ้นมา จิตสงบ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้าจิตเราสงบเราก็เห็นร่องรอยแล้ว เห็นเงาแล้ว เห็นสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน ฐานที่ตั้งคือต้นข้าว คือปฏิสนธิจิต คือจุดชีวิต จุดความเป็นจริงของเรา แต่ทุกคนไม่เคยรู้ทุกคนไม่เคยเห็น มันถึงส่งออก อยากรู้อยากเห็น แล้วเคลื่อนออกไปจะไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลย

แต่ถ้าย้อนกลับมาถึงใจ รู้แจ้งโลกใน รู้แจ้งโลกของเราแล้วรู้หมดทุกเรื่อง รู้แจ้งโลกใน รู้แจ้งหัวใจที่มีค่า รู้เข้ามาที่หัวใจนี้รู้จบ แล้วรู้จบแล้วทุกดวงใจว่าแห้ว ทุกดวงใจเป็นแบบนี้ แต่ดวงใจอื่นว่าแห้ว รู้จบแล้วมันไม่ว่าแห้ว รู้จบแล้วจบสิ้น ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ เป็นบุญกุศล

วัยรุ่นเขาบอกว่า “ไปวัดทำไม ไปทำอะไร อยู่บ้านก็ได้ ทำอะไรก็ได้ อยู่บ้านก็มีความสุขแล้ว ทำไมต้องไปทุกข์ไปยาก”

สมบัติที่จะไปกับจิตมีบุญกับบาปนี้เท่านั้น ใครประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจะมีอัตตสมบัติ ใครได้สมาธิ มันจะอยู่กับจิตนั้นไป ใครได้ปัญญา ใครได้วิมุตติ ธรรมชาติมันเป็นไปตามนั้น มันต้องมีต้นมีปลายสิ มันต้องมีที่มาที่ไปสิ ที่มาที่ไปอันนี้ มาวัดมาวามาสร้างอำนาจวาสนาบารมี ฟังธรรมๆ ฟังธรรมแล้วกลับไป กลับไปแล้วใครควรดู กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ อย่าเชื่อ ถ้าใครเชื่อ คนนั้นโง่ เพราะเขายังไม่ได้พิสูจน์เลย เวลาเขาขึ้นคัทเขาจะเอาสตางค์ เอ็งไปให้เขา เวลาฟังเทศน์ก็เชื่อก็จะไปควักสตางค์ให้เขาอีกหรือ

กาลามสูตร ฟังแล้วไม่ให้เชื่อ กลับไปพิจารณาแยกแยะ ค้นหาหัวใจของตัวเองให้เจอ ถ้ารู้แจ้งโลกในแล้วมันจะจับผิดพระโกหกได้เลย ไอ้พระที่พูดมันโกหก ถ้าเรารู้โลกในของเรา เพราะโลกใน เห็นไหม มันมีหนึ่งเดียว อริยสัจมีหนึ่งเดียว คนรู้เห็นมันจะเป็นอริยสัจอันเดียวกัน ถ้าเป็นความจริง ถ้าเราเห็นจริงของเราจะจับไอ้พระโกหกได้ เอวัง